

gospodarske, obrtniške in narodne.

Izhajajo vsak petek ter stanejo v tiskarni prejemanje za celo leto 6 kron, za pol leta 3 krone in za četrt leta 1 krono 50 vin., — po pošti prejemanje pa za celo leto 7 kron, za pol leta 3 krone 50 vin., za četrt leta 1 krona 80 vin. — Za prinašanje na dom v Ljubljani se plača na leto 80 vin. Naročnino prejema upravništvo v Blasnikovi tiskarni. — Oglase (insetate) vzprejmlje upravništvo, in se plača za vsako vrsto za enkrat 16 vin., za dvakrat 24 vin., za trikrat 30 vin. — Dopisi naj se pošiljajo uredništvu „Novic“.

V Ljubljani 31. oktobra 1902.

Politični oddelek.

Volitve na Štajerskem.

Mej štajerskimi Slovenci je doslej vladala sloga. Sicer se je tod in tam pojavilo kako nasprotje, a vender je bilo vodstvo složno in je storilo vse, kar je bilo mogoče, da se ta sloga ohrani.

Takozvanim klerikalcem se pri tem ni slabo godilo. Ti so mogli svobodno agitirati in se organizirati, da izpodrinejo svoj čas posvetnjake. Ustanavljali so konsume in ustanavljali konkurenčne posojilnice že obstoječim itd. itd. mej tem ko je posvetno razumništvo nosilo svojo kožo na semenj, sicer pa vse storilo, da ohrani klerikalce pri dobri volji. Le pomislimo, da je svoj čas večina zaupnikov nominirala kot kandidata za peto kurijo nekoliko liberalnega moža, a da se je vzlic temu, samo na ljubav klerikalcem, usilil volilcem drug kandidat, ki je bil tudi izvoljen.

Tudi za letošnje deželnozborske volitve delalo je vodstvo tako, da bi se nihče ne imel pritožiti. Prvo načelo pri določevanju kandidatov je bilo, da se mora ohraniti sloga, ker narodni interes zahteva združenja vseh moči. Tisti Slovenci, ki so naprednega mišljenja, so se v to tudi udali in niso nikjer delali ovir. Naprednjaki bi bili lahko postavili svoje kandidate, a tega niso storili, čeprav je skoro gotovo, da bi bili dosegli nekaj uspehov, ko bi jih podpiralo napredno časopisje.

Drugače pa so postopali klerikalci. Ti so hoteli na vsak način spraviti v deželni zbor urednika „Slovenskega Gospodarja“ nad vse ekstremnega klerikalca in ker ni bilo mogoče, ga spraviti poštenim potom mej kandidate, ga kandidirajo zahrbtno, na svojo roko.

V ta namen so uprizorili veliko spletko, katere konec je bil, da se je od narodnega volilnega odbora

proglášeni kandidat dr. Rosina, ki je tudi doslej zastopal ljutomersko-ormoški okraj, kandidaturi odpovedal. Klerikalci so že koj, ko se je vršil v Celju shod zaupnikov, sklenili, da bodo pri volitvah „mešali“ — to se je v Ljubljani javno govorilo — in so tudi res tako storili.

Urednik „Slovenskega Gospodarja“, bivši prefekt Korošec, je sicer še mlad mož in nima nikakih sposobnosti za poslanca, ali on je fanatičen privrženec tiste struje, ki se zove kranjski klerikalizem in bi tudi na Štajerskem rad ustvaril tako stranko, kakor je klerikalna stranka na Kranjskem.

Kandidatura urednika Korošca je pravi atentat na dosedanje, z velikimi žrtvami od napredne strani ohranjeno slogo mej Slovenci. S to kandidaturo zadobi sloga smrtni udarec. Urednik Korošec kandidira na svojo pest in je z njegovo kandidaturo porušena vsaka narodna disciplina. Če je uredniku Korošču in duhovnikom dovoljeno rušiti disciplino, potem tudi drugi nimajo dolžnosti, se držati discipline in se pokoravati narodnemu vodstvu.

O tem ni dvoma, da bi bilo na Štajerskem konec dosedanjih težko vzdrževanih slogi, če bi se ta spletko nekaterih fanatikov obnesla in če bi bil izvoljen urednik Korošec. Pri nas na Kranjskem se je ravno tako začelo. Svoj čas so nekateri rogovileži proti oficijalnemu kandidatu tedaj še jedine in složne narodne stranke proti rajnemu Kersniku kandidirali kateheta Križnarja in s tem prizadejali disciplini tak udarec, da se ni dala ta napaka več popraviti. Od tedaj so se začele kandidature na svojo roko in kmalu je bil razpor gotov.

Če zmaga Korošec, je to začetek bratomornemu boju mej štajerskimi Slovenci, začne se to, kar se godi na Kranjskem in na Goriškem in kar duhovniki tako zelo obžalujejo in bodo bržčas še dosti huje obžalovali.